

(trích thư Thi Vũ gửi cho Lê Thị Huệ ngày 7 tháng 3 năm 2016, khi tôi hỏi nhà thơ Thi Vũ về ý kiến ông với các chất kích thích trên các nhà sáng tác nghệ thuật Việt Nam mà ông quen. Đặc biệt là đối với trường hợp nhà thơ Nh. Tay Ngàn là người mà nhà thơ Thi Vũ biết rất rõ vào những ngày cuối đời của Nh. Tay Ngàn tại Paris . lê thị huệ)

Huệ,

PCT ba bốn lần ăn dầm ở đề nhà anh nhiều tháng trường ở Paris từ 1966, 1970, 1973, v.v... nên biết rõ nhau con người. Nh Tay Ngàn thì lâu lâu xẹt tới thăm anh, hàn huyên, tâm sự rồi biến mất hàng tháng trường. Nói về tư cách người và con nhà văn, thì Nh Tay Ngàn có tư cách, phẩm giá bỏ xa Thiện.

Thiện mắc bệnh thiên tài, tự thấy và đề cao thiên tài mình, nhưng chỉ là che giấu sự ỉn ức bất lực, và thiếu tự tin. Đời sống Thiện là ăn bám vào người khác, cứ tạo sự sắp tự tử để gọi lòng trắc ẩn bạn bè hầu được cung phụng tiền bạc. Luôn luôn sống bám người khác. Nguyên do, là thời trẻ được ông Nguyễn Hiến Lê bốc lên quá đáng, gán cho Thiện chữ thiên tài

khi cậu ta làm cuốn tự điển tiếng Anh gì đấy. Ngày anh gặp Henry Miller ở Paris (ông là parrain cho cháu gái đầu lòng của anh), ông nói với anh "Thiện là một đứa đại egocentrique", khác với những chi Thiện kể cho anh nghe là Miller báỉ phục "thiên tài" Thiện lúc THIện về thăm ở Palissad (?) Cali. Anh đọc toàn bộ các thư Henry Miller trao đổi với THIện, thấy rõ con người giáo dục kiểu thiên sư với Thiện. Riêng Thiện không hiểu, tưởng người tâng bốc.

Anh không trả lời được câu hỏi của Huệ về ma túy trường hợp Nh Tay Ngân.

Thiện có ma túy khi du học Mỹ và thời gian đầu ở nhà anh năm 1966. Thiện và Nhĩ có cái giống nhau là mê gái. Đản ông nào không mê gái nhĩ ? Nhưng ở 2 người này thì mê trong tính cách bệnh hoạn. Anh nghĩ Nhĩ thiếu tình thương gia đình lúc bé, nên khao khát có người yêu thương. Trong một sách nào của Thiện có nhắc tới Thiện vò tiền Nhĩ và cả hai cùng đi chung cánh với một ả giang hồ. Nhưng lúc nào Nhĩ không cập kè bạn gái, thì đều đổ tiền cho các bà Thánh ở khu Saint Denis Paris, và Thiện lợi dụng rất nhiều khoản tiền này của Nhĩ.

Thiện rất thích say sưa để có thể văng tục và chửi xéo bạn bè. Nhĩ cũng say sưa với rượu. Nhưng cả hai tửu lượng thấp, uống cho say, nhưng không biết rượu ngon.

Anh chỉ biết rõ một điều là Nhĩ bị bệnh tâm thần nặng. Có lúc phải đưa vào nhà thương điên, đốt điện trên đầu khiến nó bơ phờ và càng lúc càng điên nặng. Cả hai Thiện và Nhĩ đều ám ảnh bởi cái Chết. Nhưng Thiện giả vờ sống theo mẫu mã các thiên tài Rimbeau, Nerval, v.v... Còn Nhĩ thì bị ám ảnh thật như một định mệnh đeo đẳng đầu óc, đày ải hẳn vào một những hóc tối kỳ bí gỡ không ra. Cái chết vờn quanh thơ văn Nhĩ trong khung cảnh siêu thực.

Hai bài anh gửi Huệ là hai bài hiếm hoi cho độc giả "theo được" và "đọc được".

Anh không biết Hoàng Trúc Ly tuy thích thơ ông ấy. Còn Vũ Hoàng Chương và Đinh Hùng là cái chắc đồ đệ lâu năm của Nàng Tiên Nâu.

Mấy điều lặt vặt góp thêm cho Huệ đi vào bầu khí Nh Tay Ngàn. Những bài thơ đăng ở Văn là hay và trong sáng. Chứ sau này không còn như thế nữa.

Thập niên 60, Thiện là thần tượng của Nhĩ. Nhưng sau chuyến đi Saigon năm 70 về, Nhĩ vô cùng thất vọng Thiện và ghét cay nghiệt đấng Thiện. Với Mai Thảo cũng thay đổi hoàn toàn. Một hôm anh dẫn Thiện đến phòng trọ Nhĩ thăm. Lần đầu tiên anh thấy Nhĩ thịnh nộ với Thiện, không thờ lạy, cung phụng như trước kia. Nhĩ chỉ mặt Thiện ăn nói mà tao và xấn đánh. Anh phải can ngăn Nhĩ mới im lặng trở lại. Lần đầu tiên anh thấy Nhĩ thịnh nộ, gần như bạo động. Còn Thiện thì là anh chàng miệng hùm gang sứa. Lần thứ hai anh thấy THiện như thế tại Cali. Hôm đó Mai Thảo mời anh đi ăn, nhân có Thiện đó nên Thiện cũng xin đi theo. Rượu ngà ngà say, hai ông khẩu chiến đòi hạ cẳng tay. Anh lại phải can ngăn !

Tv